MISTERUL DIN PACIFIC

STEPHEN BAXTER

Traducere din limba engleză
ADRIANA MOȘOIU

Ca mulți dintre colegii săi la începutul unui secol nou, scriitorul britanic STEPHEN BAXTER s-a implicat mai mult de un deceniu în revitalizarea și reinventarea genului „hard-science" pentru o nouă generație de cititori, rezultând niște lucrări în pas cu ultimele descoperiri științifice, care abundă de idei noi, ciudate, și care deseori sunt plasate într-un orizont cosmic destul de atroce.

În 1987, Baxter și-a publicat prima povestire în revista *Interzone* și de atunci a devenit unul din colaboratorii frecvenți ai acesteia, dar povestirile sale au apărut și în *Asimov's Science Fiction, Science Fiction Age, Analog, Zenith, New Worlds* și altele. Este unul dintre cei mai prolifici scriitori noi de science fiction și a devenit rapid unul dintre cei mai populari și apreciați. În anul 2001 a apărut de două ori pe lista finală a premiilor Hugo și a câștigat deopotrivă Premiul Cititorilor Revistei *Asimov's* și Premiul Laboratorului Analitic *Analog's*, fiind unul din puținii scriitori care au obținut ambele premii în același an. Primul roman al lui Baxter, *Raft*, a apărut în 1991 și a fost primit cu mare entuziasm, fiind urmat rapid de alte romane la fel de apreciate, precum *Timelike Infinity, Anti-Ice, Flux* și pastișa la H.G. Wells – o continuare a romanului *Mașina timpului (The Time Ships*[1]*)* – care a câștigat

[1] Apărută în două volume, *Corăbiile timpului* și *Pierdut în timp* (Ed. Nemira, 1999).

Premiul Memorial John W. Campbell și Premiul Philip K. Dick. Dintre celelalte cărți ale sale, enumerăm: *Voyage, Titan, Moonseed, Mammoth, Book One: Silverhair, Manifold: Time, Manifold: Space, Evolution, Coalescent, Exultant, Transcendent* și trei romane în colaborare cu Arthur C. Clarke, *Time's Eye, Sunstorm* și *Firstborn.* Povestirile sale au fost cuprinse în volumele *Vacuum Diagrams: Stories of the Xeelee Sequence, Traces* și *The Hunters of Pangaea,* pe lângă acestea apărând și nuveleta *Mayflower II.* Cele mai recente cărți ale sale sunt romanul *Weaver* și culegerea *Resplendent.*

În povestirea care urmează, autorul ne conduce într-o lume alternativă, care se dovedește a fi *mult* mai diferită de a noastră decât pare la prima vedere.

Nota editorului: Epopeea întoarcerii cuirasatului aerian *Reichsmarschall des Grossdeutschen Reiches Hermann Goering* pe cerul Londrei și faptele eroice ale echipei mixte compuse din personal RAF și Luftwaffe la abordarea epavei acestui *schlachtschiff* a pus în umbră povestea membrilor echipajului său decedați de mult și descoperirile făcute de aceștia în timpul încercării de a traversa Pacificul – în măsura în care pot fi înțelese aceste descoperiri. De aceea, cu acordul familiei, BBC a hotărât să facă publică transcrierea jurnalului personal de bord al ziaristei Bliss Stirling. Domnișoara Stirling a absolvit Matematica la Colegiul Girton, Cambridge, și în timpul serviciului militar obligatoriu în RAF a activat în cadrul Unității de Recunoaștere Fotografică. A fost angajată mai mulți ani drept cartograf în Reich, la cartografierea Kommissariatelor estice, pentru Generalplan Ost. A fost, de asemenea, o aviatoare de seamă. La momentul dispariției sale, avea doar douăzeci și opt de ani.

15 mai 1950. Ziua 1. Mi-am luat Spitfire-ul de la baza RAF din Medmenham și am zburat pe cerul senin ca lacrima al Angliei. Am pilotat Spit-uri peste tot în lume, în colonii pentru RAF și în Asia, în operațiuni de colaborare cu Luftwaffe. Dar un Spit este făcut să zboare pe cerul de vară al Angliei – am regretat întotdeauna că sunt prea tânără să zbor în Războiul Ciudat, chiar dacă nu s-a tras la mânie.

Iar azi am avut parte de o adevărată aventură, am zburat să atac *Goering*-ul, Bestia, cum i-a spus Churchill mereu înainte de a demisiona. M-am cățărat pe el, potrivindu-i traiectoria estică la o viteză constantă de două sute douăzeci de noduri, spre centrul Londrei – *eu* am potrivit-o, Bestia nu se putea îndepărta de mine. Nici de la sol nu e greu de zărit, o cruce neagră pictată pe cer. Și pe măsură ce te apropii, este mai degrabă ca și cum ai zbura pe lângă o clădire, un zgârie-nori din New York sau poate Germania, decât o întâlnire cu o altă aeronavă.

Eram încântată. Cine nu ar fi fost? La bordul acestui avion imens urma să iau parte la încercarea de a înconjura lumea pentru prima dată în istoria omenirii, o faptă mai vitejească decât a marilor exploratori din trecut: urma să investigăm Misterul din Pacific. Cu condiția ca mai întâi să aterizez pe afurisitul de avion.

M-am rotit deasupra Bestiei, apoi am mers de-a lungul spinării sale, venind dinspre pupa pe deasupra cozii sale, care doar ea are înălțimea catedralei St Paul. Pe spatele Bestiei exista o platformă nituită unde trebuia să-mi așez Spit-ul. Am numărat cele patru aripi celebre ale sale, cu motoarele grele și avioanele teleghidate, și am văzut turelele strălucitoare din vârful aripilor, de la coada și botul avionului. Se spune că Bestia are *propria* sa artilerie antiaeriană. Câteva zmee mici și noduroase, despre care am aflat mai târziu că germanii le numeau „șarete“, erau parcate la baza aripilor. Totul este vopsit în negru și decorat cu

crucile negre ale armatei aeriene germane. Deși se zvonea că în burta sa se află un generator atomic, este greu de crezut că un asemenea monstru poate zbura, și aproape cred că este imposibil să aterizeze.

Și, ca întreaga tehnologie nazistă, este seducător de frumoasă.

Am făcut destule aterizări pe portavioane, dar încercarea finală printr-o pădure de antene radio și catarge care măsurau indicii aer/temperatură a fost mai înspăimântătoare decât oricare dintre ele. Cu toate acestea, mândria nu avea să-mi îngăduie nici cea mai mică ezitare. Am pus jos roțile fără urmă de zgâlțâitură, cârligul opritorului s-a prins de cabluri și m-am hurducat până când avionul s-a oprit, înaintea barierelor de protecție. Pe spatele Bestiei stătea un tip într-un fel de salopetă din cauciuc, legat de punte ca să nu fie zburat. Mi-a făcut semn să parchez sub aripa unei turele.

Așa că m-am rostogolit până acolo. Bliss Stirling, reporterița, pe puntea *Goering*-ului! Undeva sub noi, știam asta, era Londra. Dar spatele Bestiei este atât de lat încât nu vezi solul atunci când stai pe ea...

Ziua 2. Atracția principală a zilei a constituit-o prânzul costisitor în ceea ce doctorul Ciliax numește „unul din restaurantele mai mici ale *schlachtschiff*-ului“, unde sunt numai tacâmuri din argint și alimente provenite din provinciile Germaniei Mari, vită poloneză și vin franțuzesc. Parcă ai fi la bordul unui transatlantic, sau poate al unui dirijabil de lux.

În timp ce mâncam, Bestia a înconjurat Germania, pe care Jack Bovell insistă să o numească „Berlin“, spre marea supărare a lui Ciliax. Flote întregi de avioane de alimentare zburau spre noi cu combustibil, apă, mâncare și alte consumabile, și în jurul nostru roiau biplane încărcate cu camere de filmat, ale căror obiective ne iscodeau.

Jack Bovell se află la bord ca reprezentant al yankeilor, pentru a lua parte la călătorie, la fel cum eu sunt reprezentanta englezilor. Este pilot în USAAF, și la un moment dat, așa i s-a promis, va putea prelua comanda asupra Bestiei, în timpul acestui zbor extrem de important. Noi, reprezentanții, suntem în sarcina lui Wolfgang Ciliax, el însuși ofițer al Luftwaffe, deși ca inginer nu face niciodată aluzie la gradul său. Este unul din proiectanții-șefi ai Bestiei. Noi trei vom petrece mult timp împreună, cred. Ce plăcere.

În această dimineață, Ciliax ne-a luat pe Jack și pe mine să facem turul Bestiei. Bineînțeles, nu ni s-a arătat nimic cu adevărat interesant, de genul „motor atomic“ sau motoare „cu reacție“ care se zvonea că vor fi pornite pe unele dintre șarete. De fapt, Ciliax a arătat o rară modestie pentru un cercetător, după părerea mea, nelăsând să-i scape prea multe despre avionul pe care-l iubea.

Dar am fost uimiți de puntea de zbor cât sala de recepție a palatului Buckingham, cu munți de telescriptoare și un imens panou de navigație, condus de câteva dintre puținele femei întâlnite la bord. Există saloane, o bibliotecă și o sală de dans, iar în mod ostentativ chiar și o mică piscină.

Ne-au însoțit și alți musafiri, majoritatea din clasele superioare ale națiunilor europene ocupate. Eram urmați de o nervoasă echipă de filmare. Se spune că Leni Riefenstahl face un film despre spectaculoasa noastră călătorie, deși ea în persoană nu se află la bord. Și multe figuri sinistre care purtau uniformele negre ale SS. Presat de Jack Bovell, Ciliax insistă că *Goering* este un avion al Luftwaffe, iar SS nu are aici nicio autoritate.

Sub punți, am stat de vorbă într-o cală cât Albert Hall. Ne-am minunat de grandioasele straturi acvifere de combustibil și apă. Și am fost copleșiți de pereții interni transversali dubli și de coca din oțel călit, gros de câțiva centimetri: niturile erau cât pumnul meu.

– Este cu adevărat un cuirasat pe cer, spuse Jack, mai degrabă în silă. Și avea dreptate; originea acestui enorm *schlachtschiff* se află într-adevăr printre titanii mărilor, nu printre niște zmee fragile cum e Spitfire-ul meu.

Jack Bovell are în jur de treizeci de ani, este scund și îndesat – mai scund decât mine – duhnește a fum de țigară, pomadă și coniac și poartă o geacă de zbor ponosită, din piele, chiar și la cină. Cred că este din Brooklyn. Este mai deștept decât pare, sunt sigură.

– A, da, bineînțeles este un *schlachtschiff*, spuse Ciliax, dar *Goering* este un avion experimental ale cărui scopuri principale sunt, unu, o demonstrație de tehnologie, și doi, o posibilitate ce trebuie explorată. *Goering* este prima navă din istoria omenirii capabilă să investigheze imensitatea Pacificului.

Obiceiul său de a face liste verbale spune multe despre Wolfgang Ciliax. Este destul de tânăr, poate puțin peste treizeci de ani, părul blond lins la spate și ochelari cu lentile cât monedele de un penny.

– O posibilitate ce trebuie explorată, zise Jack cu acreală. Și din acest motiv ne-ați arătat blindajul?

Ciliax zâmbi. Desigur, acesta era motivul.

Fiecare non-german aflat la bordul acestui afurisit de avion este spion, mai mult sau mai mai puțin, inclusiv eu. Indiferent ce descoperim în legătură cu lumea în timpul încercării de a traversa Pacificul, noi, națiunile neutre și ocupate, vom primi o puternică demonstrație a posibilităților tehnologice ale Reich-ului. Toți știu că ăsta-i jocul. Dar Jack încalcă mereu regulile. Într-un fel, este un tip prea nerăbdător pentru sarcina primită.

Din întâmplare, Jack m-a măsurat din cap până în picioare când ne-am întâlnit, iar Ciliax, care nu este complet lipsit de viață, folosește fiecare ocazie să mă atingă pe mână sau să mă bată pe umăr. Jack însă pare cu nasul pe sus. Pentru el, sunt sim-

bolul unei națiuni de pacificatori, bănuiesc. Iar pentru Ciliax sunt teritoriul ce trebuie cucerit, probabil, ca Asia Centrală. Fără îndoială, în zilele care vor urma ne vom învinge tipologia națională. Dar Bliss nu se va îndrăgosti la bordul *Reichsmarschall des Grossdeutschen Reiches Hermann Goering*, nu cred una ca asta!

Ziua 3. Notă către sine: De urmărit un comentariu făcut de Ciliax despre „iloții“ care au grijă de motoarele atomice.

Aceste mașinării sunt închise între pereții sigilați și căptușiți cu plumb, și nimeni nu are voie să intre sau să iasă – în orice caz, nu eu. Motoarele atomice sunt, bineînțeles, un punct de interes pentru noi, spionii. Înaintea acestui zbor, superiorul meu din RAF m-a informat despre planurile naziștilor de a dezvolta din aceeași tehnologie arme de o putere extraordinară. Poate există o colonie de robi *untermenschen*, slavi sau țigani, captivi între acei pereți, care au grijă de mașinăriile strălucitoare ce îi ucid încet-încet, în timp ce noi bem vin și discutăm politică.

După-amiază, am stat într-unul din posturile de observare din burta Bestiei și am transmis pentru BBC. Acesta e jobul meu oficial, de ochi și urechi ai Angliei în timpul remarcabilei misiuni. Tot ne mai învârtim pe deasupra Germaniei, adică a Berlinului. Vasta activitate de reconstrucție din ultimul deceniu este vizibilă chiar și din aer. Orașul a fost reconstruit în jurul unei rețele axiale de bulevarde, fiecare cu lățimea de o sută de metri. Se zăresc ușor Arcul de Triumf, Piața Poporului și Panteonul Armatei, care găzduiește o coregrafie de milioane. Jack mormăie ceva despre „gigantomania infantilă“, dar trebuie să admiri viziunea naziștilor. Și în timpul acesta avioanele de alimentare urcă spre noi, ca albinele spre o floare imensă...

Ziua 5. Astăzi, un prânz mai puțin plăcut. Era cât pe ce să ne prăbușim.

Am trecut vechea graniță dintre Germania și Polonia, iar acum zburăm deasupra a ceea ce germanii numesc simplu „Ostland", marea inimă a Asiei. Cu ajutorul lui Ciliax, am zărit noile colonii de orașe fortificate, majoritatea ale soldaților germani veterani, plantate adânc în vechile teritorii sovietice. Acestea sunt înconjurate de proprietăți imense, mai ales de ferme colective, *kolhoz*-uri, luate de la bolșevici. Acolo, fermierii trudesc și plătesc birul coloniștilor germani.

Jack a bombănit și a protestat, plângându-se în modul său american de pierderea libertății și a drepturilor omului. Dar el nu înțelege.

– Rareori americanii înțeleg despre ce este vorba, zise Ciliax cu un dispreț foarte puțin ascuns. Acolo nu se duce un război pentru libertate, și nici pentru teritoriu. Asia este arena unde se va desfășura războiul final între rase, punctul culminant al unui milion de ani de evoluție umană disparată. Așa cum a scris Führerul, „Ce sarcină ne așteaptă! În fața noastră stau o sută de ani de satisfacție și voioșie."

Trebuie să spun că Ciliax nu este prea convingător. La bază este inginer, cred. Dar cineva trebuie să muncească pentru cel care ține biciul.

(Notă: De verificat sursa acelui citat din Hitler.)

De când am trecut de Germania, am fost însoțiți de avioane de vânătoare, în special Messerschmitt-uri, care au zburat pe deasupra și pe lângă noi, și Jack Bovell și cu mine ne-am uitat entuziaști după tipuri și variante noi. Și am zărit avioane de vânătoare mai ușoare și mai rapide trecând prin câmpul nostru vizual. Poate sunt acele avioane de vânătoare cu reacție de care am citit, dar pe care nu le-am văzut niciodată de aproape. Cunosc o mulțime de superiori din RAF care regretă faptul că Războiul Ciudat s-a terminat în mai 1940, chiar și numai pentru șansa pierdută de progres tehnic. Acest continent

devastat este evident un creuzet pentru un asemenea progres. Jack și cu mine ne-am lungit gâtul și am bodogănit, dorind să vedem mai multe astfel de păsări exotice.

După aceea, a început spectacolul. Eram undeva deasupra Ucrainei.

Un avion de vânătoare a trecut vâjâind prin straturile noastre de escorte. A țâșnit din pământ ca o artificie, urmat de o coloană de fum. M-am întrebat cu voce tare dacă nu cumva avea rachete prinse de coadă. Ciliax murmură ceva, intrigat.

Trebuie să înțelegi că stăteam în fotoliile dintr-un post de observație. Eu aveam chiar un pahar de coniac în mână. Nu era absolut niciun semn de pericol. Cu toate acestea, avionul-rachetă neobservat se apropia. Un huruit adânc făcea să-mi tremure coniacul; Bestia își schimba greoaie cursul.

– Dacă chestia aia ajunge la noi, am zis, putem să facem cu mâna către Sfântul Petru.

– Nu mai spune, zise Jack Bovell.

Ciliax tăcu.

După aceea, un proiectil lansat de artileria antiaeriană trecu pe lângă nasul avionului-rachetă, spulberându-i acoperișul de deasupra cabinei. Avionul căzu și asta a fost tot; nici măcar nu am văzut explozia, când s-a zdrobit de pământ.

Jack își umflă obrajii. Wolfgang Ciliax pocni din degete, pentru încă un rând de coniac.

Ne-am învârtit opt ore deasupra zonei unde a avut loc atentatul.

Ciliax ne-a dus pe mine și pe Jack în cală. Bombele erau subțiri, din oțel negru și albastru, perfect aerodinamice; păreau niște „submarine verticale minuscule", cum spuse Jack. Le poți lansa și de la șase mii de metri. Mi s-a părut un alt exemplu superb de tehnologie nazistă, dar Ciliax a zis că bombele sunt proiectate de englezi, făcute sub licență de Vickers

Armstrong în Weybridge, proiectantul-şef fiind un tip pe nume Barnes Neville Wallis. „Sunt la fel de englezeşti ca şi motoarele Rolls-Royce Merlin care ţin *Goering*-ul în aer", mi-a zis Ciliax, ţintuindu-mă prin ochelarii săi, asigurându-se că înţeleg complicitatea. Cred însă că a fost mai mult iritat de faptul că cineva încercase să ridice mâna împotriva frumoasei sale maşinării.

În noaptea aceea, *Goering* a lansat bombă după bombă deasupra zonei de unde se părea că fusese lansat avionul-rachetă. Nu am nici cea mai mică idee dacă asaltul a avut succes sau nu. Echipa de filmare a înregistrat toate astea, în culori.

După lansarea bombelor, ne îndreptăm spre est, spre zorii zilei. Trebuie să încerc să dorm puţin...

Ziua 7. Am traversat deja China, care este subiectul unui program de colonizare al japonezilor, imaginea în oglindă a ceea ce pun la cale germanii, în Vest. Eurasia este un vast teatru de război, cucerire şi suferinţă, un teatru care porneşte de pe coasta Canalului Mânecii. În ce lume trăim!

În orice caz, acum am trecut de toate astea, o bucată apreciabilă din circumferinţa globului a fost deja parcursă cu succes. Escorta noastră s-a împuţinat. Ultimul convoi cu provizii a venit din partea japonezilor; Jack a ameninţat că aruncă masa de peşte crud prin trapa bombelor.

Iar acum, singuri, ne îndreptăm spre ţinta finală: Oceanul Pacific. Suntem atât de sus încât pielea sa argintie străluceşte, unduindu-se uşor, ca spinarea unui animal imens.

Lui Jack i-a venit rândul pe scaunul pilotului, la puntea de comandă. După-amiază am primit permisiunea din partea lui Ciliax să urc acolo. Mi-era dor să mă joc la comenzi.

– Am o mică bănuială că mă pricep mai bine decât tine la manşă, i-am spus lui Jack.

Jack râse. Așezat acolo, cu șapca lui ascuțită pe cap și geaca de zbor sub o țesătură de chingi, părea în largul lui pentru prima dată de când îl întâlnisem.

– Îndrăznesc să spun că ai dreptate. Dar Hans este mai bun decât noi.

– Hans?

Hans, după cum am aflat, este computerul de zbor al avionului. Hans poate pilota „singur“ Bestia, chiar și atunci când la manșă se află un om, el preluând majoritatea comenzilor.

– Cred că numele este o glumă a germanilor, spuse Jack. Vreo traducere la „hands off“.[1]

M-am ghemuit lângă scaunul lui, privind afară, deasupra oceanului.

– Ce crezi că vom găsi acolo, Jack?

Jack, lipsit de imaginație, ridică din umeri.

– Doișpe mii de kilometri de ocean, apoi San Francisco.

– Atunci, cum explici faptul că nu a mai traversat nimeni Pacificul până acum?

– Curenții marini, spuse el. Vânturile potrivnice. La naiba, nu știu.

Dar știam amândoi că povestea e mai complicată de-atât. Acesta e Misterul din Pacific.

Rasa umană a venit din Africa; așa a spus Darwin. În Preistorie, ne-am răspândit spre nord și spre est, prin Asia, până în Australia. După aceea, polinezienii au sărit din insulă în insulă. Au parcurs mii de kilometri, ajungând până în Hawaii cu topoarele lor din piatră și bărcile scobite din trunchiuri de copaci.

Dar dincolo de acel punct, Pacificul i-a învins.

Și în timpul acesta, alții au mers spre vest, spre Americi. Nu știe nimeni cum a venit primul „nativ“ american din Africa; unii

[1] *Hands off*, în lb. engl., însemnând „jos mâinile“ (n. tr.).

zic că a plutit din Congo la voia întâmplării, deși mi se pare că există un strop de prejudecată rasială în acea teorie. Așadar, când vikingii au traversat Atlanticul de Nord, au dat de nativii cu pielea neagră, iar când au ajuns portughezii, spaniolii și englezii, aceștia au găsit o complicată economie de schimb, jumătate norvegiană, jumătate africană, pe care au început să o extermine. Curând, europenii au ajuns pe Coasta de Vest a Americilor.

Dar dincolo de acel punct, Pacificul i-a învins.

– Aceasta-i întrebarea, i-am spus lui Jack. Pământul este o sferă. Îți dai seama, de exemplu, după umbra curbată pe care o aruncă asupra Lunii în timpul unei eclipse.

– Desigur, zise Jack. Deci *știm* că Pacificul nu poate avea mai mult de douăsprezece mii de kilometri lățime.

– Da, dar exploratorii vestici, inclusiv Magellan și căpitanul Cook, au ajuns foarte departe de coasta Americii. Mii de kilometri. Știm că ar fi trebuit să găsească Hawaii, de exemplu. Și din est, chinezii din Evul Mediu și japonezii din istoria modernă au navigat cu mult dincolo de insulele polineziene. Puțini s-au întors. Cineva ar fi trebuit să reușească până acum. Jack, *Pacificul este prea lat*. Iar acesta e misterul.

Jack pufni pe nas.

– Prostii, iubito, spuse el categoric. Mai rămâne să-mi vorbești de monștrii marini și demonii din cer.

Dar acele vechi legende despre Pacific nu au fost încă desființate, și îmi dădeam seama că unii membri ai echipajului, cei care înțelegeau engleza, ne priveau circumspecți.

Ziua 8. Serviciul de radiotelegrafie nu funcționează; ultima dintre stațiile japoneze a dispărut și pădurea noastră de stâlpi radiotelegrafici stă inutilă. Nu poți să nu te simți izolat.

Așadar, noi trei, Ciliax, Jack și cu mine, suntem atrași unul spre celălalt, îngrămădiți în cușca noastră de metal ca oamenii

preistorici. În seara aceasta avem o altă cină protocolară, în trei. Ostili unul altuia, bem prea mult și vorbim prea mult.

– Bineînțeles, șoptește Ciliax, zborul unui avion-rachetă durează doar câteva minute, și este complet incontrolabil odată ce este aprins fitilul. Cineva de la sol a știut exact când trece *Goering* pe deasupra. Mă întreb cine le-o fi spus.

Dacă făcuse o aluzie la Jack sau la mine, Jack nu s-a prins.

– Cineva? Cine? În Asia, voi, naziștii, aveți o mulțime de dușmani, Wolfie. Bolșevici, partizani. Voi și japonezii o să vă întâlniți și o să vă atacați reciproc într-o zi...

– Sau poate au fost americanii, spuse încet Ciliax.

– De ce ar ataca America un obiectiv nazist?

– Datorită implicațiilor strategice ale *Goering*-ului. Dacă reușim să traversăm Pacificul? America s-a temut mult timp pentru vulnerabilitatea Coastei sale de Vest...

Jack miji ochii, dar nu se deranjă să îl contrazică.

În 1940, America se uita într-adevăr nervoasă peste umărul său, la expansiunea agresivă a japonezilor. Dar Pacificul s-a dovedit de netrecut, japonezii nu au venit, și în timpul Războiului Ciudat America a rămas pe poziții, alături de Anglia.

În aprilie 1940, Hitler a invadat Danemarca și Norvegia, iar în mai a înconjurat Linia Maginot, pentru a zdrobi Franța. Războaiele-fulger au creat panică în Cabinetul britanic. Prim-ministrul Chamberlain a fost dat afară pentru proasta gestionare a situației de război.

Dar Hitler s-a oprit. Marea Nordului era frontiera lui, a spus; nu voia conflicte cu „verii săi anglo-saxoni".

Churchill a respins categoric propunerile lui Hitler, continuând să lupte. Dar Lordul Halifax, ministrul de externe, a considerat acceptabile condițiile lui Hitler. În timp ce Churchill s-a retras furios pe băncile din spate, „sperietoarea din pălărie" ajungea după o săptămână prim-ministru, iar după o lună încheia un armistițiu.

Hitler şi-a putut canaliza întregile sale eforturi spre Est, şi până la Crăciunul din 1941 ocupase Moscova.

Toate astea s-au întâmplat, înţelegi, pentru că japonezii nu au fost în stare să reprezinte o ameninţare pentru americani. Dacă nu ar fi fost imposibil să traverseze Pacificul, atenţia Americii s-ar fi îndreptat poate spre vest, nu spre est. Şi fără puternicul sprijin de care ne-am bucurat din partea Americii, dacă Hitler nu ar fi fost impresionat să ofere o pace atât de generoasă în 1940 – dacă Hitler ar fi îndrăznit să atace Anglia – germanii s-ar fi trezit luptând pe două fronturi, de vest şi de est. Ar fi rezistat Rusia unui atac mai slăbit din partea naziştilor? Ar fi fost oare posibil ca Rusia, Anglia şi America să se alieze împotriva naziştilor, chiar şi împotriva japonezilor? *Ar fi fost câştigat războiul, în cele din urmă?*

Speculaţiile acestea sunt vorbe goale, desigur, subiecte de bârfă prin cârciumi. Dar înţelegi că, dacă Pacificul *ar fi fost* traversat, întregul rezultat al războiului cu germanii ar fi fost diferit, într-un fel sau altul. Şi din acest motiv *Goering*, un avion proiectat pentru a pune sub semnul întrebării invincibilitatea oceanului, este cu adevărat o armă de o importanţă strategică.

Despre asta am discutat la prânz şi cină. Pierduţi în vasta arenă pustie a oceanului, ne alinăm cu intimitatea gâlcevilor noastre neînsemnate.

Ziua 10. Poate ar trebui să notez distanţele parcurse, şi nu timpul scurs.

Au trecut trei zile de când am lăsat în urmă Coasta de Est a Asiei. Deasupra mării, nestânjeniţi de avioanele de alimentare sau de lansări de bombe, zburăm cu o viteză constantă de două sute douăzeci de noduri. Doar în ultimele patruzeci şi opt de ore trebuie să fi străbătut vreo douăzeci de mii de kilometri.

Ar fi trebuit să traversăm *deja* oceanul. Ar fi trebuit să zburăm *deja* deasupra Americii. După reperele astronomice, parcă am zburat pur și simplu în jurul unei planete sferice, de pe care America a fost ștearsă. Geometria cerului nu se potrivește cu geometria Pământului.

Într-un fel, nu m-am așteptat să dăm atât de repede peste acel mister. După zece zile de zbor, tot ne mai îmbrâncim pentru un loc la masă. Și cu toate acestea, navigăm într-un mister atât de straniu încât puteam foarte bine să ne imaginăm că suntem pe Lună.

Încă nu l-am cunoscut pe căpitan, al cărui nume este, după cum mi s-a spus, Fassbender. Chiar și așa, pierduți în mijlocul unui neant impenetrabil, barierele sociale dintre noi sunt la fel de rigide ca pereții de oțel ai Bestiei.

Ziua 15. Azi, plimbare cu șareta. Ce distracție! Am trecut peste un alt grup de insule, mai mare decât celelalte, ca niște conuri întunecate, din bazalt, învăluite de vegetație și recife bleu de corali. Observatorii înarmați cu binocluri și telescoape au susținut că au zărit ceva mișcare la marginile acestor fragmente împrăștiate de junglă. Prin urmare, căpitanul a ordonat să se coboare șaretele, în recunoaștere.

Eram patru în șareta noastră, eu, Jack, Ciliax și un membru al echipajului care ne-a condus, un băiețandru bondoc pe nume Klaus, de care chiar mi-a plăcut. Amândoi nemții aveau pistoale; eu și Jack, nu. Șareta este un hidroavion cu aripi scurte și groase, bine echipat pentru a ateriza pe spatele Bestiei; un șobolan afurisit.

Am zburat destul de jos, peste poienițe unde leii alergau și urșii imenși mormăiau. Un fel de elefanți, cu blană maronie și colți lungi, arcuiți, s-au ridicat când am trecut, ca și cum ar fi protestat față de huruitul motoarelor noastre.

– Iisuse, spuse Jack. Ce n-aş da să fiu jos printre ei, cu o armă de vânătoare.

Eu şi Ciliax am fotografiat şi filmat, am luat notiţe şi ne-am înregistrat comentariile în reportofoane.

Şi ni s-a părut că vedem semne lăsate de oameni: pe plajă se ridicau fuioare de fum.

– Extraordinar, spuse Ciliax. Urşi de peşteră. Ceva ce seamănă cu nişte feline cu colţi-pumnal. *Mamuţi.* Este o faună nemaiîntâlnită în Europa sau America de la retragerea calotei glaciare.

– Ce s-a întâmplat cu aceste animale? întrebă Jack.

– Le-am vânat până la extincţie, am spus. Probabil.

– Cu ce, cu mitralierele?

Am dat din umeri.

– Topoarele din piatră şi săgeţile din silex au fost de-ajuns, la un moment dat.

– Aşadar, întrebă Jack direct, cum au ajuns *aici?*

– Nivelul mării creşte şi scade, spuse Ciliax. Când vine gheaţa, blochează apa lumii. Poate că este şi cazul acestui enorm ocean planetar. Poate că apele joase expun un teren care acum este scufundat, sau arhipelaguri de-a lungul cărora se poate pluti.

– Deci, în Epoca de Gheaţă, am spus eu, am vânat mamuţii şi speciile imense de leneşi, până le-am alungat de pe continent. Dar aceştia au continuat să fugă, şi câţiva dintre ei au ajuns pe o insulă sau alta, iar acum ei tot mai fug, îndreptându-se spre est. Şi în acest imens ocean, am gândit, era destul loc să tot fugi şi să fugi şi să fugi. Nimic nu trebuie să ajungă pe cale de dispariţie.

– Dar aici sunt oameni, arătă Jack. Am văzut focurile.

Am zburat de-a lungul plajei. Am coborât deasupra unui fel de tabere, aşezată în jurul unei vetre. Oamenii, goi, au ieşit fugind din pădure când au auzit zgomotul făcut de noi – iar când ne-au văzut, majoritatea dintre ei au fugit înapoi. Dar am reuşit să îi vedem bine şi să facem fotografii.

Erau oameni, într-un fel. Aveau corpul scund și îndesat, cu pieptul larg și fruntea osoasă. Cred că era evident pentru toți ce anume erau, chiar și pentru Jack.

– Neanderthalieni. Ciliax a spus-o primul; este un nume german. O altă specie de – mda, animale – pe care noi, oamenii, le-am gonit din Africa, Europa și Asia.

– Nu par suficient de deștepți pentru a nimici mamuții, așa cum am făcut noi, spuse Jack.

– Sau poate sunt *prea* deștepți, am murmurat eu.

– Ce descoperire remarcabilă, spuse Ciliax. Relicve ale trecutului evolutiv, chiar în timp ce destinul evolutiv al omenirii se decide în inima Asiei!

Regulamentul interzicea aterizările. Șareta ne-a dus înapoi spre siguranța de oțel a Bestiei, și asta a fost tot.

Au trecut opt zile de când am traversat coasta Chinei. Am parcurs de atunci *șaizeci de mii* de kilometri. Poate nu ar trebui să ne surprindă atât de mult descoperirea unor asemenea fiare ciudate, a mamuților și a urșilor de peșteră și a sălbaticilor cu fruntea îngustă.

Și totuși, mergem înainte. Ce mai urmează? Ce palpitant este totul!

Ziua 23. Astăzi, o groaznică furtună electrică.

Am zburat pe sub ce-a fost mai rău, cu motoarele zăngănind în timp ce fulgerele trosneau în jurul stâlpilor de radiotelegrafie. Poate că în acest ocean fără sfârșit există furtuni fără sfârșit – nu știe nimeni, meteorologii noștri nu pot estima.

Dar am trecut de ea. Tehnicienii curajoși s-au târât afară, spre baza aripilor, să verifice Bestia, să înlocuiască un stâlp sau doi, și să îngrijească șaretele. Am vrut să-mi verific Spitfire-ul, dar, după cum se poate bănui, Ciliax nu mi-a dat voie. Cu toate

acestea, Klaus mi-a examinat amabil bătrâna pasăre și m-a asigurat că este OK.

Azi-noapte, Ciliax și Jack Bovell s-au dat *amândoi* la mine, unul cu o hotărâre de fier, celălalt mai degrabă cu disperare.

Ziua 25. O zi destul de importantă.

Teoretic, micile noastre provizii de apă și alimente trebuie să ajungă pentru cincizeci de zile. Prin urmare, astăzi, Ziua a douăzeci și cincea, este punctul în care ar trebui să ne întoarcem. Și totuși, nu suntem deloc aproape de pământ, nu suntem deloc aproape de dezlegarea marilor mistere ale Pacificului.

Căpitanul ne-a adunat în cel mai mare restaurant – *noi* fiind pasagerii și ofițerii superiori; fetele care spală vasele nu au fost reprezentate, și nici iloții, sufletele pierdute din compartimentul motorului atomic. Însuși căpitanul, de pe puntea sa de zbor, ne-a vorbit doar prin difuzoare; încă nu i-am văzut fața.

Am discutat dacă să continuăm misiunea. Șeful intendenței ne-a informat cu privire la situația proviziilor noastre, apoi am dezbătut și votat. Un vot dat pe un *schlachtschiff* nazist! Nu mă îndoiesc că Fassbender, căpitanul, luase deja o decizie, înainte de a ne aduna în sufrageria din stejar șlefuit. Dar încerca să ne ridice moralul – chiar se străduia să prevină viitoarele revolte. Cristofor Columb folosise aceleași tactici, mi-a spus Jack, când echipajul lui s-a simțit pierdut în mijlocul unui alt ocean nesfârșit.

Și, precum Columb, căpitanul Fassbender a ieșit victorios. Continuăm, cu jumătate de rație. Echipa de filmare a înregistrat tot, chiar dacă absolut *toți*, cu gândul la mâncare, au votat pentru întoarcere.

Ziua 28. Azi am trecut de un alt grup de insule, un arhipelag destul de mare. Căpitanul Fassbender a ordonat o orbită

de câteva ore, în timp ce șaretele au coborât să exploreze zona. Din micul meu grup, doar eu m-am obosit să cobor, cu prietenul meu, Klaus. Jack Bovell nu a răspuns când i-am bătut în ușa cabinei; nu l-am văzut toată ziua. Cred că a băut la greu.

Așadar, eu și Klaus am zburat deasupra pădurilor și fânețelor. Am zărit niște animale exotice: *semănau* cu elefanții și bivolii și rinocerii. Probabil forme arhaice, dintr-o eră mult mai îndepărtată decât Epoca de Gheață. Fosile vii! Am făcut veselă poze și am luat notițe, visându-mă cum îmi prezint însemnările în fața Societății Geografice Regale, așa cum a făcut Darwin la întoarcerea din voiajul cu *Beagle*.

După aceea, am văzut oameni. Erau goi, înalți, supli, în poziție verticală. Arătau mai „moderni", dacă acesta e cuvântul potrivit, decât neanderthalienii cu fruntea colțuroasă pe care i-am văzut pe insulele mastodonților, cu mai multe zile în urmă. Totuși, capul lor se retrăgea dinspre frunte; craniul lor rotund conținea probabil puțină materie cenușie, și în ochii lor căprui, frumoși, nu se citea altceva decât uimire. Au fugit din calea noastră, ca și celelalte animale ale savanei.

Poate că erau primitivi, dar se pare că urmau traseul hominizilor, spre est. Am mai făcut câteva poze.

Am început să dezvolt o teorie referitoare la natura lumii și la suprafața oceanului deasupra căruia călătorim – sau mai degrabă la continuumul geometric în care se pare că suntem prinși. Cred că Pacificul este o provocare nu doar pentru gândirea cartografică, ci și pentru cea matematică. (Tocmai am recitit aceste fraze – ce pompos sună – fata de la Girton nu se dezminte!) Mai trebuie să o discut cu ceilalți. Doar Wolfgang Ciliax are o șansă de a mă înțelege, cred. Prefer să fiu sigură pe mine înainte de a-l aborda.

Categoric, se impune o nouă teorie radicală despre acest ocean al nostru. Gândește-te! De la coasta Asiei, am călătorit

deja suficient pentru a înconjura Pământul *aproape de cinci ori*, dacă nu ar fi existat această ciudățenie, această Cută a Lumii.

Pacificul ne învinge, cred, ne zdrobește mințile cu imensitatea sa. După numai trei zile cu haleală pe jumătate, toți bombăne la fel de zgomotos ca și stomacul lor. Și totuși, mergem înainte...

Ziua 33. Mi-a luat douăzeci și patru de ore să mă apuc de scris. După evenimentele de ieri, pare inutil să scriu despre asta. Curaj, Bliss! Indiferent cât de prost stau lucrurile, trebuie să te comporți ca și cum ele nu ar sta așa, spunea întotdeauna mama mea, femeie stoică.

A început atunci când Jack Bovell, pentru a treia zi la rând, nu a ieșit din cabina sa. Pe o navă nu poți să bei în mod necontrolat, nici măcar pe o navă ca aceasta. Și nicio parte din *Goering*, nici măcar cabinele pasagerilor, nu pot scăpa de supravegherea atotputernicului căpitan. Așa se face că Wolfgang Ciliax s-a dus cu o mână de oameni voinici, membri ai echipajului, la cabina lui Jack. La cererea lui Ciliax, i-am însoțit și eu, în calitate de așa-zis prieten al său la bordul acestui avion.

I-am privit pe nemți spărgând ușa lui Jack. Acesta era beat, dar coerent și agresiv. S-a luat de musculoșii din Luftwaffe și în timp ce era ținut de aceștia, Ciliax a ordonat o cercetare amănunțită a cabinei sale – „amănunțită" însemnând demontarea pieselor de mobilier și a tavanului fals.

Ce-a urmat s-a întâmplat foarte repede. Mi-am dat seama de mult.

Membrii echipajului au găsit un mic transmițător radio, o cutie compactă din piele, plină de tuburi electronice și fire. S-a dovedit că acesta a fost folosit de Jack pentru a atrage atenția acelui avion-rachetă, când zburam deasupra Ucrainei. Așadar, suspiciunile lui Ciliax au fost corecte. Sunt puțin dezamăgită

de Jack; era ceva atât de *evident*. În orice caz, această descoperire a iscat multe țipete, și gorilele s-au repezit la Jack. Dar în timp ce făceau asta, Jack ridică mâna dreaptă, în care ținea ceva care mi s-a părut a fi la început o grenadă, și gorilele au dat înapoi.

Ciliax se întoarse spre mine, cu fața întunecată ca un nor de furtună.

– Vorbește cu nebunul ăsta, sau ne omoară pe toți.

Jack se înghesui în colțul cabinei sale devastate, cu fața sângerând și ținând încă dispozitivul în mâna dreaptă ridicată.

– Bliss, gâfâi el. Îmi pare rău că ai ajuns în toată povestea asta.

– Am ajuns în povestea asta de cum am urcat la bord. Dacă vrei să te trezești – Wolfgang îți poate aduce niște cafea...

– Adrenalina și o mamă de bătaie sunt remedii minunate la mahmureală.

– Atunci gândește-te la ce faci. Dacă dai drumul la chestia aia, indiferent ce-o fi, crezi că o să supraviețuiești?

– Nu m-am așteptat să supraviețuiesc nici când am chemat avionul ăla rusesc. Dar nu e vorba de mine, Bliss. Este o datorie.

Ciliax rânji.

– Președintele tău trebuie să fie tare disperat dacă nu a găsit altă cale de a se împotrivi Reich-ului decât prin atacuri sinucigașe.

– Nu are nimic de-a face cu Truman sau administrația sa, spuse Jack. Dacă va fi vreodată întrebat, va nega faptul că are vreo informație despre toate astea, și va spune adevărul.

Ciliax nu era impresionat.

– Negare plauzibilă. Credeam că asta e invenția SS-ului.

– Spune-mi de ce, Jack, am insistat eu.

Se uită la mine.

– Nu înțelegi? Ciliax a spus-o cu gura lui. Este vorba de strategiile globale, Bliss. Dacă reușesc să traverseze Pacificul, germanii vor putea să ne lovească. Și eu trebuie să împiedic asta.

– Dar vor mai fi și alte *Goering*-uri, spuse Ciliax.

– Mda, dar cel puţin mai câştigăm timp, dacă se termină acum – dacă nu află nimeni – dacă Misterul mai persistă puţin. Cineva trebuie să doboare afurisita asta de Bestie. Un avion-rachetă nu a reuşit. Dar eu sunt Iona, înghiţit de balenă. Râse, şi mi-am dat seama că era încă beat.

– Jack, nu! am strigat. În acelaşi timp, jumătate din gorilele germane s-au repezit asupra lui, iar ceilalţi, inclusiv Ciliax, s-au năpustit pe uşă afară.

Mă aşteptasem la o explozie în cabină. M-am făcut mică. Dar a fost doar o bubuitură înfundată, ca un tunet în depărtare. Puntea a început, încet, să se încline...

Ziua 34. Încă nu am murit.

Ne-am mai dumirit. Jack a sabotat principalele legături de control ale *Goering*-ului; dispozitivul pe care-l avea era un declaşator radio. Dar acesta nu prea a funcţionat; nu ne-am prăbuşit în mare. Tehnicienii s-au chinuit să stabilizeze altitudinea, şi chiar să ne menţină în zborul nostru spre est. Această balenă a aerului înoată încă în elementul său. Dar echipajul nu ştie încă dacă mai este sau nu dirijabilă – dacă vom mai putea să ne întoarcem cu ea acasă.

Şase oameni au murit, câţiva membri ai echipajul pe puntea de zbor, doi tehnicieni în timp ce încercau să facă reparaţii afară. Şi Jack, desigur. Aproape omorât în bătaie, a fost adus în faţa unei instanţe sumare conduse de căpitan. După aceea, Fassbender l-a încredinţat echipajului. L-au spânzurat în cală, apoi, când încă nu-şi dăduse ultima suflare, l-au înjunghiat şi l-au aruncat în mare.

Nu ştiu ce a înţeles Ciliax din toate astea. A spus că acestor piloţi banali le lipseşte inventivitatea celor din SS, cărora fusese silit să îl predea pe Jack. Ciliax are un miez de decenţă umană, cred.

Deci, zburăm în continuare. Inginerii muncesc din greu, în schimburi, în măruntaiele împrăştiate ale *Goering*-ului. Am mai multă încredere în ingineri decât în zei sau himere, preoţi sau politicieni. Dar nu cred că voi mai vedea Anglia vreodată. Iată. Am scris-o, deci trebuie să fie adevărat. Mă întreb ce creaturi marine ciudate se înfruptă din carnea lui Jack...

Ziua 50. O altă cifră rotundă, o altă piatră inutilă de hotar.

Estimez că am călătorit o distanţă egală cu cea de la Pământ la Lună. Gândeşte-te! Poate că într-un alt univers, geniul german al tehnologiei ar fi dus oamenii într-un astfel de voiaj epic, şi nu într-o asemenea călătorie inutilă.

Trecem în continuare peste grupuri şi lanţuri de insule. Ieri, pe una din insule, acoperită de o junglă neatinsă de ferigi imense, ca nişte pene, am zărit animale exotice alergând în turme, sau privind suspicioase trecerea noastră. Gândeşte-te la păsări care nu zboară, masive, înalte şi cu o nervozitate aviară; la răbdarea imensă, reptiliană, a unui crocodil; combină cele două aspecte şi o să înţelegi ce am văzut.

Cum au murit dinozaurii? A fost un imens episod vulcanic, o cometă sau alt foc venit din cer, o ciumă fatală, vreo slăbiciune inerentă rasei reptiliene? Indiferent de cauză, se pare că oricât este de dramatic dezastrul care caută să te doboare, există mereu un loc în care să fugi. Poate că pe acest pământ pliat al nostru *nicio* specie nu a dispărut vreodată. Ce gând minunat!

Dar dacă *erau* dinozauri pe acea insulă, asta nu vom afla niciodată. Avionul nu se mai opreşte să orbiteze, pentru că nu poate; şaretele nu mai coboară să investigheze brontozauri. Şi ne avântăm spre est, tot mai departe deasupra oceanului, tot mai adânc în trecut, dincolo chiar şi de dinozauri.

Viaţa mea socială a fost un pic dificilă zilele astea.

Întrucât am rămas fără apă și hrană, comunitatea noastră aeriană se dezintegrează în bisericuțe. Baronii Apei negociază cu Împărații Cantinei, altfel pornesc la război pentru o conductă găurită. Din când în când, aud declarațiile invizibilului căpitan Fassbender, dar nu sunt sigură ce putere mai are cuvântul său. Au existat zvonuri despre o lovitură dată de ofițerii SS. Echipa de filmare nu înregistrează nimic din toate astea. Moralul lor a cedat primul, bieții mielușei.

Ultima dată când l-am văzut pe Wolfgang Ciliax a fost cu zece zile în urmă. Era subtil și viclean; am avut impresia clară că voia să intru într-un soi de harem. Femeile sunt marfa cea mai rară pe nava asta. Femeile și țigările. Îți dai seama ce repede l-am expediat!

Dorm în încăperi baricadate. În măruntaiele Bestiei am provizii de mâncare și apă, țigări și băutură pe care le folosesc la nevoie ca monedă de schimb. Stau deoparte de războaiele mărunte, care într-un fel sau altul se rezolvă singure.

Odată a trebuit să mă parașutez deasupra Malaysiei, și am supraviețuit o săptămână până am ajuns la un post al armatei. Acum este același lucru. Ca și la facultate, de fapt. Ce amuzant!

Nota editorului: Urmează mai multe însemnări fragmentate. Unele sunt nedatate, altele conțin doar notițe matematice sau desene geometrice. A se vedea publicația completă care va apărea în curând, *Analele Psihiatriei*.

Ziua 365. Un an, Dumnezeule! Un an întreg, dacă am numărat corect, deși calendarul este inutil de vreme ce ne-am rotit de atâtea ori în jurul acestui pământ acvatic – sau așa se pare. Și dacă biata Bestie se mișcă încă la viteza ei normală, înseamnă că am călătorit trei milioane de kilometri. *Trei milioane.* Și tot nici urmă de America!

Cred că sunt singură acum. Singură, cu excepţia lui Hans cel electronic şi poate a şobolanului ciudat.

Mâncarea s-a terminat de mult, în afară de proviziile mele. Războiul dintre Führerii Conservelor de Porc şi Ţarii Prafului de Ouă a devenit treptat din ce în ce mai fragmentat, până când un tip s-a repezit la altul pentru un muc de ţigară. Alţii au scăpat, totuşi, în şaretele care au coborât învârtindu-se spre câte o insulă pierdută. Klaus a fost unul dintre ei. Sper să supravieţuiască; de ce nu? Poate că o expediţie viitoare, mai bine echipată decât a noastră, îi va găsi pe descendenţii lor.

Bestia e acum scobită de tot, arsă în mare parte, fără alţi locuitori în afară de mine. Am explorat-o de la un capăt la celălalt, căutând urme de mâncare şi apă. Singurul loc pe care nu l-am investigat este cala sigilată a motorului atomic. Indiferent ce supravieţuieşte acolo, nu a ieşit până acum la lumină.

Totuşi, motorul merge în continuare. Paletele Merlinilor încă se învârt. Chiar şi încălzirea funcţionează. Trebuie să menţionez că, indiferent cât de urât ne-am comportat noi, oamenii fragili, *Reichsmarschall des Grossdeutschen Reiches Hermann Goering* şi-a îndeplinit misiunea fără cusur.

Dar nu poate continua la nesfârşit. Prin urmare, am hotărât să-mi pun lucrurile în ordine, începând cu pălăvrăgeala mea geometrică. Am depus un raport complet – cu ecuaţii, adică – într-un dulap separat. Aceste însemnări de jurnal sunt destinate cititorului mai puţin matematic; de exemplu, mamei mele (sunt pentru tine, mami! – ştiu că vei vrea să afli ce s-a întâmplat cu mine).

Cu Dumnezeu înainte, dacă vrei. Mergând tot mai departe, fără să se întrevadă capătul călătoriei noastre, am fost obligată să iau în considerare posibilitatea de a nu *exista* vreun capăt – şi, după cum se pare, Pacificul nu este doar anormal de vast, ci şi, într-un fel, *infinit*. Cum e posibil?

Cel mai mare geometru al nostru a fost Euclid. Ai auzit de el, nu-i așa? A redus toată geometria plană la doar cinci axiome, din care se poate deriva toată acea menajerie de teoreme și corolare cu care se chinuie elevii de atunci încoace.

Și nici măcar Euclid nu a fost mulțumit de a cincea axiomă, care sună cam așa: *Liniile paralele nu se întâlnesc niciodată*. Pare atât de evident, încât nu mai este nevoie de explicații, două linii perpendiculare pe o a treia, ca șinele de tren, nu se întâlnesc niciodată. Pe un plan perfect, infinit. Dar pe suprafața curbată a Pământului s-ar întâlni: gândește-te la liniile de longitudine care converg la poli. Și *dacă spațiul însuși este curbat*, liniile „paralele" se pot întâlni – sau pot fi divergente, ceea ce este la fel de surprinzător. Dacă permitem slăbirea în acest fel a axiomei lui Euclid, deschidem o ușă către ceea ce fără imaginație numim „geometriile neeuclidiene". Îți dau un nume: Bernhard Riemann. Einstein i-a furat munca atunci când a dezvoltat teoria relativității.

Într-o geometrie neeuclidiană, poți avea tot felul de efecte ciudate. Circumferința unui cerc poate fi mai mult sau mai puțin „pi" înmulțit cu diametrul său. Poți chiar să cuprinzi o arie infinită într-o circumferință finită: pentru că, vezi tu, linia care unește două puncte se micșorează pe măsură ce liniile paralele converg. Îți mai dau un nume: Henri Poincaré.

Cred că îți dai seama încotro bat. Se pare că micul nostru glob este un obiect neeuclidian. Geometria lui este *hiperbolică*. Are o rază finită – așa cum poți vedea dacă îi privești umbra proiectată pe Lună – dar o suprafață infinită, așa cum am descoperit noi, de pe *Goering*. Efectiv, Pământul are o Cută. Pe măsură ce înaintez în Cută, devin tot mai mică și mai mică, văzută de afară – dar eu mă *simt* aceeași Bliss dintotdeauna, și este destul loc pentru mine.

Pare ciudat – ca să mă exprim în termeni moderați! Dar de ce trebuie să ne imaginăm că geometria simplă a unei

portocale, de exemplu, se aplică și unui obiect atât de mare, precum o planetă?

Bineînțeles, este doar un model matematic care se potrivește observațiilor; poate sau nu să fie decisiv. Și multe întrebări rămân deschise, precum efectele astronomice, și natura gravitației într-o lume infinită. Las aceste subiecte ca exercițiu pentru cititor.

Cineva s-ar putea întreba care e diferența pentru noi, simpli muritori. Dar cu siguranță geografia ne influențează destinul. Dacă Pacificul s-ar fi putut traversa în Epoca de Piatră, poate printr-un pod de uscat, primii locuitori ai Americii ar fi fost asiaticii, nu africanii care au trecut Atlanticul. Și cu siguranță, în secolul nostru, dacă Pacificul ar fi fost suficient de mic pentru ca America și Japonia să se ciocnească una de cealaltă, războiul îndurat în ultimul deceniu ar fi fost altul.

În plus – ce amuzant să te trezești trăind pe o planetă atât de deosebită, o Lume cu o Cută! Nu crezi?...

Dată necunoscută. Scuze, am renunțat să mai număr. Totuși, nu a trecut prea mult de la ultima însemnare.

Am pus ordine în lucruri, acum sar din navă. De ce?

Punctul unu: Am mâncat toată mâncarea. Mai puțin conservele de porc, firește.

Punctul doi: Cred că se termină lumea, sau cel puțin lumea în care pot trăi. Nu am mai văzut de mult timp un mastodont sau un dinozaur. Încă mai trec peste grupuri de insule, dar acum sunt nelocuite și acoperite de un nămol purpuriu și de un fel de alge. Într-adevăr, foarte vechi, fără îndoială.

Și în fața mea, lucrurile se schimbă iar. Cerul pare verzui, și mă întreb dacă mă apropii de un loc sau un timp unde se termină oxigenul. Mă trezesc noaptea respirând greu, dar, desigur, poate sunt doar niște coșmaruri.

În orice caz, e timpul să sar. Pentru mine este capăt de linie, nu neapărat și pentru *Goering*. Cred că am găsit un mod de a repara echipamentul de pe puntea de zbor: nu este suficient pentru a face nava manevrabilă din nou, dar cel puțin suficient pentru a o întoarce și trimite înapoi de unde a venit, sub comanda lui Hans. Nu știu cât mai poate zbura. Merlinii au fost întăriți cu lubrifianți și rulmenți pentru o durată mai mare de funcționare, dar desigur, nu mai este niciun inginer care să aibă grijă de ei. Dacă Merlinii rezistă, *Goering*-ul ar putea apărea într-o zi lângă Piccadilly Circus, bănuiesc, și ce priveliște va fi. Bineînțeles, nu știu cum va putea fi oprit, dar las asta drept un alt exercițiu pentru tine, cititorule.

Cât despre mine, intenționez să iau Spit-ul. Nu a mai zburat din Ziua 1, și din câte îmi dau seama este ca nou. Aș putea zbura spre una din acele stânci din mare, acoperite cu nămol.

Sau aș putea zbura spre ceva ce am zărit la orizont, sub cerul verzui. *Lumini.* Un oraș? Uman nu e, cu siguranță, dar cine știe ce ne așteaptă pe partea cealaltă a Cutei Lumii?

Ce trebuie să mai spun înainte de a pleca?

Sper că nu suntem ultimii care trec pe aici. Sper că următorii care vor veni, spre deosebire de noi, vor veni cu gânduri de pace.

Mami, să-mi hrănești pisicile. Îmi pare rău pentru lipsa nepoților. Bea va trebui să completeze această lipsă (scuze, surioară!).

Destul, să nu ud foile cu apă sărată. Aici Bliss Sterling, reporterița de la BBC, predau legătura!

Nota editorului: Aici se încheie manuscrisul. Găsit între pereții etanși de compartimentare, rămâne singura înregistrare scrisă a călătoriei făcute de *Goering*, care s-a păstrat la bordul epavei. Niciun material filmat sau înregistrat pe bandă nu a fost recuperat. Jurnalul este publicat în memoria

domnişoarei Sterling. Cu toate acestea, întrucât domnişoara Sterling a fost angajată de BBC şi Societatea Geografică Regală în mod expres pentru a relata expediţia din Pacific, toate aceste materiale au DREPTURI DE AUTOR rezervate de British Broadcasting Conglomerate MCMLII. Semnat PETER CARINHALL, Comitetul de Conducere, BBC.